

Venantius Fortunatus

Ad Iovinum (fragmentum)

Tempora lapsa volant, fugitivis fallimur horis,
ducit et in senium lubrica vita viros.
fine trahit celeri sine fune volubilis axis
nec retinet rapidas ad sua frena rotas,
cuncta movens secum momenta et pondera rerum,
donec meta avidos sistere cogat equos.
sic quoque dissimiles ad finem tendimus omnes,
nemo pedem retrahit quo sibi limes erit.
imperiale caput, regnum trahit, aequae senatum,
nec spectante die, cum venit, hora rapit.
quid sunt arma viris? cadit Hector et ultor Achilles,
Ajax, in clipeo murus Achaeus, obit.
quid satis est cupido, gremio quod condit avaro?
deliciis resolvit Attalus auctus abest.
quis non versutus recubet dum fine supremo?
de Palamede potens ars in Ulyxe perit.
forma venusta fluit, cecidit pulcherrimus Astur,
occubat Hippolytus nec superextat Adon.
non agiles fugiunt; quo terminus instat eundem:
nam cum fratre celer sorte Quirinus obit.
quid, rogo, cantus agit? modulis blanditus acutis
Orpheus et citharae vox animata iacet.
docta recessuris quid prodest lingua sophistis,
qui valere loqui curva rotunda poli?
Archyta Pythagoras Aratus Cato Plato Chrysippus,
turba Cleantharum stulta favilla cubat.
quidve poema potest? Maro Iysa Menander Homerus,
quorum nuda tabo membra sepulchra tegunt?
cum venit extremum, neque Musis carmina prosunt,

nec iuvat eloquio detinuisse melos.
sic, dum puncta cadunt, fugiunt praesentia rerum,
et vitae tabulam tessera rapta levat.
est tamen una salus, pia maxima dulcis et ampla:
perpetuo trino posse placere deo.
hoc valet atque viget, manet et neque fine peribit,
hinc quoque post tumulum nascitur almus honor.
quod superest obitu meritorum flore beato,
suavis iustorum fragrat odor tumulo;
gratius aura fluens quam spiret aroma Sabaeum,
vincens quae pinguis balsama silva reflat.
cinnama calta crocus violae rosa lilia cedunt,
ut similis nullus nare bibatur odor.
quid quod morte magis virtus generatur in illis,
dumque sepulchra tenent languida membra foveant?
multorum dubiam solidant pia funera vitam
et redit ex tumulo vivificatus homo.
nobilis urna tegit pretiosa talenta tonantis
ac terris recubat quod super astra volet.
qui sub amore dei sacro moderamine vivens
fit peregrinus humi civis eundo poli.